

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/55/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119466624
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6119466624.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu T. U. H., H., so sídlom E. X, XXX XX Y., M.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ U. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XX/X, XXX XX C., 2/ I. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XX/X, XXX XX C., o zaplatenie 3.000,- Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 20Csp/16/2020-169 zo dňa 15. mája 2020, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd žalobu zamietá.
- II. Žalovaní v 1/ a 2/ rade majú voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.“
2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom k 21.10.2010, § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 21.10.2010, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.
3. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu V. o splátkovom úvere zo dňa XX.XX.XXXX mal žalovaným poskytnúť bezúčelový úver v sume 6.000,- Eur, ktorý mali splácať formou prvej splátky v sume 32,14 Eur a následne formou 119 pravidelných mesačných splátok po 103,41 Eur. Termín splatnosti poslednej splátky bol určený ako 19. deň v kalendárnom mesiaci. RPMN úveru bola uvedená vo výške 19,23% a priemerná RPMN bola uvedená vo výške 18,09%. Celková čiastka spojená s úverom bola vyčíslená na sumu 12.608,27 Eur. Výzvou na úhradu zo dňa 24.04.2017 právny predchodca žalobcu požadoval úhradu sumy 1.286,21 Eur a upozornil žalovaných na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Oznamením o mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 19.06.2017 právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery H. H., s účinnosťou od XX.XX.XXXX a vyzval žalovaných na úhradu sumy 5.636,70 Eur v lehote so 15 dní. Z Výzvy na úhradu zo dňa 26.03.2019 vyplýva, že pohľadávka voči žalovaným mala predstavovať sumu 6.030,05 Eur, pričom žalovaní boli súčasne upovedomení o možnosti postúpenia pohľadávky. Z prehľadu splátok vypracovaného žalobcom vyplýva,

že žalovaným mal byť poskytnutý úver v sume 6.000,- Eur, čo však odporuje uzatvorenej úverovej zmluve, nakoľko absolútne nezohľadňuje inkasovaný poplatok v sume 169,- Eur. Žalovaní uhradili splátky vo výške 8.008,86 Eur, z ktorých bola na istinu započítaná suma 2.498,69 Eur, na poplatky suma 645,68 Eur, na úrok suma 4.816,56 Eur a na zmluvný úrok z omeškania suma 47,93 Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou. Uviedol, že predložená zmluva neobsahuje údaje predpísané v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., a to v písmene f), k), m), n) a o). Z predloženej zmluvy nie je možné zistiť dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, nemožno tiež zistiť výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, nakoľko zmluva obsahuje len údaj o splátke, bez jej špecifikácie. Na uvedené nadväzuje absencia súhrnného prehľadu, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny a zmluva neobsahuje ani údaj o poplatkoch za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť. Čo sa týka úrokovej sadzby, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy, zmluva v úvodných ustanoveniach v čl. I uvádza hodnotu 8% p.a., avšak v čl. II bode 9 odkazuje, že výška sadzby pre výpočet úrokov z omeškania je určená zverejnením. Samostatne hodnoteným nedostatkom je nesprávne uvedenie RPMN ako nevyhnutnej náležitosti tohto typu spotrebiteľskej zmluvy. Zmluva obsahuje o RPMN v hodnote 19,23%, no napriek opakovaným pokusom o odôvodnenie uvedenej hodnoty sa súdu prvej inštancie nepodarilo zistiť akým spôsobom bola právnym predchodcom žalobcu vypočítaná. Jednotlivé výpočty pritom zahŕňali, či nezahŕňali poplatok 169,- Eur za poskytnutie úveru a poplatky za účet v sume 358,80 Eur, avšak žiadnym spôsobom výpočtu nebola dosiahnutá deklarovaná hodnota. Jednotlivé výpočty pritom dosiahli hodnoty od 17,97% do 20,97%. Z uvedeného vyplýva, že hodnota 19,23% uvedená právnym predchodcom žalobcu v zmluve je uvedená nesprávne. Súd prvej inštancie taktiež poukázal na skutočnosť, že právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery H..., s účinnosťou od 01.01.2015, avšak tieto obchodné podmienky nie sú súčasťou predloženej zmluvy ani príloh žaloby, preto nebolo ani preukázané splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Z uvedeného je nesporné, že zmluva o úvere neobsahuje zákonom predpísané obligatórne náležitosti, obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a obsahuje tiež nesprávny údaj o RPMN, preto je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. S prihliadnutím na konštatované skutočnosti by nárok žalobcu bez akéhokoľvek plnenia žalovanými predstavoval sumu 5.831,- Eur (6.000 - 169). Žalobca sám deklaroval, že žalovaní uhradili jeho právnemu predchodcovi sumu 8.008,86 Eur, pričom uvedená suma prevyšuje nárok žalobcu vyplývajúci zo zmluvy, teda je zrejmé, že žalobca voči žalovaným žiaden nárok nemá, naopak sa na ich úkor bezdôvodne obohatil. Nakoľko si žalovaní samostatný nárok voči žalobcovi neuplatnili, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. O trovách konania rozhodol tak, že v konaní úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých rozhodne samostatným uznesením.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie podal z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces, nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že výklad jednotlivých ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za rozporný s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, ako aj s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie. Vo vzťahu k záveru súdu o absencii špecifikácie splátok poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018. Podľa jeho názoru z ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona nevyplýva rozpis splátky úveru na istinu, úroky a poplatky, preto ho súd svojím rozhodnutím neprimerane prísne sankcionuje za situácie, kedy zmluva spĺňa náležitosti vyžadované zákonom. Poukázal na to, že na nejednotnosť výkladu uvedeného ustanovenia reagoval aj zákonodarca, ktorý predmetné ustanovenie s účinnosťou od 01.05.2018 novelizoval, pričom výkladovo problematický pojem nahradil pojmom „splátka“, na základe čoho nie je možno dospieť k takému výkladu, aký uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Uviedol, že uvedené sa vzťahuje aj na otázku doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti, kde zákonodarca uvedenou novelou vypustil z ustanovenia

požiadavku „termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, z rovnakých dôvodov, pre ktoré novelizoval § 9 ods. 2 písm. k) zákona. Pre úplnosť však uviedol, že žalovaní splácali úver vždy k 19. dňu kalendárneho mesiaca, pričom splácanie, určený počet splátok vrátane dátumu konečnej splatnosti bol určený správne a zmluvným stranám bol zároveň obsah zmluvy jasný a zrozumiteľný, spĺňajúci zákonom kladené podmienky, čo potvrdili svojim podpisom na zmluve. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pretože nie je splnená ani jedna z uvedených podmienok pre určenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy, navyš súdny výklad je prekonaný aj aktuálnou rozhodovacou praxou. K uvedeniu RPMN poukázal na vzorec jej výpočtu, údaje uvedené v zmluve, pričom výsledok výpočtu zaokrúhlil presne na dve desatinné miesta, preto sa nemožno stotožniť so záverom súdu o nemožnosti výpočtu RPMN. Mal za to, že jediným správnym vzorcom pre správny výpočet RPMN je práve zákonný vzorec uvedený v prílohe č. 2 zákona, podľa ktorého postupoval aj sám právny predchodca. Ohľadom neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré by mala zmluva obsahovať mal za to, že táto neobsahuje žiadnu neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá by mohla spôsobovať nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Mal za to, že z vykonaného dokazovania nevyplýval správne zistený skutkový stav a aj vzhľadom na uvedené možno prijať záver, že rozhodnutie súdu napĺňa znaky nepreskúmateľnosti, nakoľko neodráža správne zistený skutkový stav, ako aj neobsahuje dostatočné a správne odôvodnenie. Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušenstvom. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že vyhovie jeho žalobe a prizná mu voči žalovanému nárok na náhradu prvoinštančných a odvolacích trov v plnom rozsahu, resp. rozsudok zruší a vráti ho súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčíslił trovy odvolacieho konania.

7. Žalovaní sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou nepreskúmateľnosťou, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaní sú spotrebiteľmi, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

12. Je teda nepochybné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pričom aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne na posúdenie právneho vzťahu aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si žalovaní ako spotrebiteľia osobitne nevyjednali a nemali ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah.

13. Odvolací súd nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na úverové vzťahy. Predmetná vec sa však týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť žalovanej ako spotrebiteľa vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

14. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) v ust. § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musia spotrebiteľské zmluvy obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy bolo okrem iného aj uvedenie doby trvania zmluvy.

15. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je údaj o dobe trvania zmluvy jeden z dôležitých obligatórnych náležitostí spotrebiteľských zmlúv, ktorého absencia je postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Vzhľadom na to, že ZoSÚ nepostihuje sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti absenciu alebo nesprávne uvedenie ktorejkoľvek obligatórnej náležitosti vymedzenej v § 9 ods. 2 ZoSÚ, ale len taxatívne vymedzených náležitostí (viď § 11 ZoSÚ) možno mať za to, že doba trvania zmluvy patrí medzi jeden z najdôležitejších obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd poukazuje na to, že gramatickým výkladom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ možno dospieť k záveru, že je potrebné rozlišovať medzi pojmom „doba trvania zmluvy“ a pojmom „termín konečnej splatnosti úveru“. Pojem „doba trvania zmluvy“ je potrebné vykladať ako dobu, na ktorú je zmluva uzatvorená, pričom môže ísť o dobu neurčitú alebo o dobu, ktorá je totožná s dobou na ktorú sa uzatvára napr. zmluva o bežnom účte. Uvedený pojem tak nemožno stotožniť s dobou čerpania, resp. aktuálneho čerpania konkrétneho úveru. V predmetnom prípade bola zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými uzatvorená na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom. Uvedenú formuláciu však ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za splnenie si povinnosti vyplývajúcej z § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, pretože z neho jasne a zrozumiteľne nevyplýva predne do kedy, resp. do ktorého okamihu uzatvorená zmluva má trvať. Stanovenie doby trvania zmluvy ako jednej z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy totiž vyžaduje presné a jasné vymedzenie informácie. Rovnako nepostačuje, ak je spotrebiteľ povinný si odvodzovať takýto údaj alebo informáciu z iných ustanovení zmluvy. Z uvedeného dôvodu preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že uvedený údaj si mohli žalovaní zistiť, resp. odvodiť napríklad z dátumu ku ktorému mali uhrádzať mesačné splátky, počtu splátok, či termínu konečnej splatnosti. Počet a výška splátok úveru predstavovali v čase uzatvorenia zmluvy samostatné zmluvné náležitosti, ktorú súčasne nemožno stotožňovať s chýbajúcim, resp. neurčito a nejasne uvedeným údajom o dobe trvania zmluvy.

16. Žalobca v podanom odvolaní poukazoval aj na novelizáciu ZoSÚ účinnú od 01.05.2018, v zmysle ktorej došlo z ust. § 9 ods. 2 písm. f) k vypusteniu pojmu „termín konečnej splatnosti“ k čomu odvolací súd uvádza, že aj po uvedenej novelizácii ZoSÚ povinnosť uvádzania doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to jasne a zrozumiteľne, nebola zo zákona vypustená (po novelizácii upravená v § 9 ods. 2 písm. d) ZoSÚ) a rovnako nebola uvedenou novelou zmenená sankcia za absenciu jej uvedenia, resp. za nejasnosť jej uvedenia spočívajúca v bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, čo svedčí aj naďalej o dôležitosti tejto náležitosti. Napokon aj samotná Smernica 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere požaduje uvádzanie „trvanie zmluvy o úvere“ (angl. the duration of the credit agreement). Z uvedeného dôvodu preto nemožno ani tejto odvolacej argumentácii žalobcu pripísať úspech.

17. Vo vzťahu k vyššiemu má odvolací súd za to, že už samotné neuvedenie, resp. nejasné a nezrozumiteľné uvedenie doby trvania zmluvy spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, a preto sa nebolo potrebné ďalej zaoberať ani ostatnými dôvodmi bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru zistenými súdom prvej inštancie, s ktorými žalobca v podanom odvolaní nesúhlasil.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené tak žalovaní boli povinní vrátiť žalobcovi len istinu im poskytnutého úveru, t.j. sumu 5.831,- Eur (sumu, ktorá im bola reálne poskytnutá na účet po odrátaní poplatku 169,- Eur). Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalovaní právnomu predchodcovi žalobcu reálne uhradili sumu 8.008,86 Eur, teda vrátili viac, ako boli povinní, preto žalobu správne zamietol.

19. Odvolací súd však na tomto mieste ešte dáva do pozornosti, že súd prvej inštancie dospel aj k záveru o nesplnení podmienok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru, z dôvodu, že v konaní neboli predložené Produktové obchodné podmienky pre Hypotekárne a splátkové úvery H., a.s. s účinnosťou od 01.01.2015, na základe ktorých došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Tu odvolací súd pripomína, že v takomto prípade nemožno vyhlásenie mimoriadnej splatnosti považovať za súladné so zákonom, a teda žalobca, resp. jeho právny predchodca nemohol od žalovaných požadovať jednorazové splatenie celého zvyšku úveru. Z uvedeného dôvodu mal tak žalobca nárok len na splatenie splátok splatných ku dňu vyhlásenia rozsudku. Vzhľadom na to, že konečná splatnosť úveru mala nastať dňa 19.10.2020, ku dňu vyhlásenia rozsudku bolo splatných 114 mesačných splátok, teda ku dňu vyhlásenia rozsudku bola vzhľadom na bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru splatná istina vo výške 5.539,26 Eur ($(5.831 : 120) \times 114$), potom aj z tohto pohľadu možno dospieť k záveru, že žalovaní neboli v omeškaní so splátkami dlhu, a teda že aj z toho pohľadu je žaloba nedôvodná.

20. Správnomu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

21. Na základe vyššie uvedeného potom odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

22. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ďalšiu argumentáciu žalobcu zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech jeho odvolaniu, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

23. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešní boli žalovaní, ktorým vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaní boli v odvolacom konaní pasívni, k odvolaniu sa nevyjadrili, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnili, a podľa obsahu spisu im ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).